

Siemianowice Śląskie, 26.05.2025 r.

FP-R.3120.2.1.2024

Adresat:
(treść podlegająca anonimizacji)
reprezentowana przez doradcę podatkowego:
(treść podlegająca anonimizacji)

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3, w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2025 r. poz. 111 z późniejszymi zmianami) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 70 z późniejszymi zmianami), po uchyleniu interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie z dnia 24.04.2024 r. znak: FP-R.3120.2.1.2024 przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach na podstawie wyroku z dnia 4 grudnia 2024 r. sygn. akt I SA/GI 795/24

postanawia

stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku w kwestii:
- opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych
uznać za prawidłowe

uzasadnienie

W dniu 24.01.2024 r. do tutejszego Organu wpłynął wniosek spółki (treść podlegająca anonimizacji) reprezentowanej przez doradcę podatkowego (treść podlegająca anonimizacji) o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia:

„Czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?”.

Zdaniem Wnioskodawcy, stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie dnia 24.04.2024 r. wydał pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego znak: FP-R.3120.2.1.2024 uznając, iż stanowisko Spółki zawarte we wniosku jest nieprawidłowe. Spółka (treść podlegająca anonimizacji) reprezentowana przez doradcę podatkowego (treść podlegająca anonimizacji) złożyła w dniu 05.06.2024 r. skargę na wydaną interpretację przepisów prawa podatkowego. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 4 grudnia 2024 r. sygn. akt I SA/GI 795/24 uchylił zaskarżoną interpretację.

Po ponownym rozpatrzeniu wniosku Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie stwierdził co następuje.
Organ podatkowy uznaje za prawidłowe stanowisko Spółki, iż stacja ładowania pojazdów

elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

Spółka przedstawiła stan faktyczny, z którego wynika, iż posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Polski i jest zarejestrowany jako czynny podatnik VAT w Polsce. Główny zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw. Spółka zarządza także siecią stacji paliw. Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 27 ustawy z 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2022, poz. 1083, dalej: „Ustawa o EiPA”). Przede wszystkim Wnioskodawca występując jako właściciel i operator stacji ładowania planuje umożliwiać ładowanie pojazdów elektrycznych zarówno klientom biznesowym (przedsiębiorstwa, głównie podatnicy VAT) oraz konsumentom (osoby fizyczne, nieprowadzące działalności gospodarczej).

Stacje ładowania pojazdów Spółka planuje lokalizować zarówno na gruntach stanowiących jej własność jak również na gruntach stanowiących własność partnerów biznesowych, które to grunty będą przedmiotem umów dzierżawy. Zgodnie z przyjętym modelem biznesowym, Wnioskodawca planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności wyłącznie o stacje ładowania pojazdów:

- a) posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji;
- b) przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

Stacje ładowania będą mocowane do ww. fundamentu/powierzchni szpilkami fundamentowymi, na które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki.

Stacja ładowania pojazdów będzie spełniać warunki techniczne określone w Ustawie o EiPA oraz rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie wymagań technicznych dla stacji ładowania i punktów ładowania stanowiących element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1316). Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia - część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa.
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania - przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW.

W zależności od wybranej konfiguracji konkretna stacja ładowania może być przeznaczona do ładowania pojazdów elektrycznych wyposażonych w złącze ładowania Combo-2 (Type2/mode4), Combo-2 HPC (Type2/mode4), CHAdeMO, gniazdo AC (Type2/Mode3). Planowany przez Spółkę model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie

przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej / powierzchni (np. z wykorzystaniem wózka widłowego).

W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu PoN będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie uwzględniając przedstawiony we wniosku z dnia 24.01.2024 r. stan faktyczny i prawny oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 4 grudnia 2024 r. sygn. akt I SA/GI 795/24 postanawia, stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia **uznać za prawidłowe**.

W myśl art. 14b § 1 i 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2025 r., poz. 111 z późniejszymi zmianami) minister właściwy do spraw finansów publicznych, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej). W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecnictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).

Na podstawie treści przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto art. 3 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi również, że podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, które mają określony tytuł prawny do nieruchomości (własność, posiadanie, wieczyste użytkowanie).

Ustawowa definicja gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości zamieszczono w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Za przedmioty opodatkowania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uważa się grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu, z zastrzeżeniami wynikającymi z ustawy. Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą (co nie jest kwestionowane), a główny zakres prowadzonej działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 4 grudnia 2024 r. sygn. akt I SA/GI 795/24 stwierdził, że w myśl art. 1a ust. 1 pkt 2 (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2024 roku) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych budowla jest obiektem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędącym budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzeniem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związanym z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Ustawodawca na gruncie powyższego przepisu wyodrębnił zatem dwie kategorie budowli zaliczane dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości:

1. obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 prawo budowlane, niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury;
2. urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9 prawo budowlane związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego należy rozumieć jako budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Z uwagi na fakt, że prawodawca w treści art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wyraźnie wyeliminował budynki i obiekty małej architektury, należy przytoczyć definicję budowli uregulowaną przez ustawę Prawo budowlane.

Zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Z kolei urządzenia budowlane to urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki (art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane).

Sąd wskazuje, że analiza powyższych przepisów pozwala na stwierdzenie, że urządzenie budowlane w świetle przepisów prawa budowlanego jest odrębną od budowli kategorią obiektów. Spełnienie przez urządzenie kryteriów urządzenia budowlanego nie jest również uzależnione od wypełnienia kryterium obiektu budowlanego w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane. Z kolei odnosząc się do definicji budowli zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazuje się, że jest nią obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Jednakże dla celów podatkowych ustawodawca rozszerzył w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w porównaniu z przepisami prawa budowlanego, pojęcie budowli, obejmując tą kategorią zarówno budowle w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, jak i urządzenia budowlane wymienione w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak więc ustalenie, że dany obiekt jest budowlą lub urządzeniem budowlanym wymienionym w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane wymaga potwierdzenia, że jest obiektem budowlanym zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane oraz wykluczenia możliwości jego identyfikowania jako budynku (w myśl art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych) albo obiektu małej architektury. Jednocześnie stosując reguły wykładni językowej należy dojść do wniosku, że urządzenia budowlane, o których mowa w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, jeżeli nie spełniają kryteriów określonych w art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, nie są objęte zakresem przedmiotowym podatku od nieruchomości.

Dokonując oceny które obiekty podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, należy mieć na uwadze również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r., sygn. akt P 33/09. W pouczeniu tym Trybunał stwierdził, że za budowle dla celów podatkowych mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione wyraźnie w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane. Przy czym odwołanie się w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych do przepisów prawa budowlanego należy interpretować jako odesłanie do przepisów ustawy Prawo budowlane, a nie jako odesłanie do wszelkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym.

Jak już wskazano Spółka planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności o stacje ładowania pojazdów, które będą posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji oraz przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Stacje ładowania będą mocowane

do ww. fundamentu/powierzchni szpilkami fundamentowymi, na które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki. Stacja ładowania składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. Ponadto planowany przez Spółkę model stacji umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej.

Sąd w uzasadnieniu wyroku wskazuje, że z wyroku Trybunału (wskazanego powyżej), jak i uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 października 2022 r. sygn. akt III FPS 2/22, wynika wprost, że za budowlę uznaje się jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej. Jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* w ustawie, koniecznym jest wykazanie, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem z wyłączeniem jednak: urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które to obiekty nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi nie są instalacje. Zarówno w ustawie Prawo budowlane, jak i w załącznikach do niej nie znajduje się żadne odwołanie do ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych.

Sąd wyjaśnił również, że kwestią decydującą dla rozstrzygnięcia podatkowego statusu stacji ładowania pojazdów jest interpretacja zwrotu: „związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem”. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 marca 2024 r. sygn. akt III FSK 3953/21 przesądził, że przez urządzenie budowlane, niewymienione wprost w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, należy rozumieć urządzenia techniczne:

1. niebędące instalacjami, o których mowa w art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, jak też budynkiem, budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, załącznika do tej ustawy lub innej ustawy zawierającej przepisy prawa budowlanego, a także obiektem małej architektury;
2. funkcjonalnie powiązane z budynkiem lub budowlą w znaczeniu wymienionym w pkt 1;
3. pełniące funkcję służebną wobec budynku lub budowli wymienionej w pkt 1;
4. zapewniające możliwość użytkowania budynku lub budowli wymienionej w pkt 1 zgodnie z ich przeznaczeniem i tylko wówczas, gdy związek użytkowy urządzenia technicznego z takim obiektem budowlanym jest konieczny dla realizacji funkcji tegoż obiektu oraz bezpośredni (nie będą urządzeniem budowlanym urządzenia techniczne jedynie usprawniające eksploatację obiektu identyfikowanego, jako oddzielna budowla, poprawiające warunki pracy, np. taśmociągi, suwnice, terminale komputerowe, kasy fiskalne itp.);
5. wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych;
6. użytkowo/funkcjonalnie powiązane z konkretnym budynkiem lub konkretną budowlą w znaczeniu opisanym w pkt 1, tj. skonkretyzowanym przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

W świetle tej definicji uznano, iż stacja ładowania pojazdów nie stanowi urządzenia budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, a w konsekwencji budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Nie można jej bowiem zaliczyć do urządzeń, które zostały wymienione w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. Nie można również uznać, aby stacja ładowania pojazdów pełniła funkcję służebną w stosunku do obiektu budowlanego w postaci fundamentu/podobnej powierzchni.

Stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie zostały wymienione w treści art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane.

Przyjęte przez Wnioskodawcę stanowisko znajduje odzwierciedlenie w licznych orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładowo można wskazać następujące wyroki:

- wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. I SA/Wr 892/21 gdzie w uzasadnieniu sąd podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane”;
- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. o sygn. I SA/G1 1542/22, I SA/G1 1540/22, I SA/G1 1537/22 w których skład orzekający podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”.

Mając na uwadze przedstawiony przez Wnioskodawcę opis stacji ładowania pojazdów elektrycznych należy stwierdzić, że przedmiotowe stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie są wymienione wprost w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, jak również w innych przepisach tej ustawy i załącznikach do niej. Niemniej jednak opis konstrukcji tych stacji wskazuje na okoliczność, iż stanowią one urządzenia techniczne umiejscowione na fundamencie lub podobnej powierzchni, tj. są one (cyt.) „posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji lub przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego”. Zatem, w ocenie tut. organu podatkowego budowlami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej, które podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, są fundamenty bądź części budowlane (np. betonowa płyta parkingowa) stacji ładowania pojazdów elektrycznych. Powyższe jest zbieżne ze stanowiskiem Spółki wyrażonym we wniosku.

Reasumując, mając na uwadze stan faktyczny sprawy oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, przy uwzględnieniu wyroków sądów administracyjnych i poglądów doktryny – tut. Organ stwierdza, że w kontekście wniosku Strony, budowlami podlegającymi opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będą wyłącznie fundamenty lub części budowlane, na których stacje ładowania pojazdów elektrycznych będą umiejscowione.

Podsumowując, stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku należy, **uznać za prawidłowe.**

Biorąc pod uwagę powyższe, tutejszy organ podatkowy postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikacyjnych wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2 – za pośrednictwem Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie - w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2024 r., poz. 935 z późniejszymi zmianami)). Skargę w formie papierowej wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 wyżej wymienionej ustawy).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Podpisał:

Z upoważnienia Prezydenta Miasta
Naczelnik Wydziału Podatków
Marek Pieczka

Wyłączenie jawności w zakresie danych osobowych podlegających ochronie na podstawie art. 14i § 3 w zw. z art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. D.z U. z 2025 r. poz. 111 z późn. zm.).

Naczelnik Wydziału Podatków
/-/ Marek Pieczka
26.05.2025 r.